

Krakonoš 2006

Pěkně vítám, moji milí,
tady u nás v tuto chvíli
a vinšuju všem, co snili,
že by u nás rádi byli

Chasa moje, všechno se tu jak se patří snažilo.
Pro starostu mého spolku volné chvílky nebylo,
aby se všem hostům u nás doopravdy líbilo
a divadlo se v plné kráse k divákovi vrátilo.

i přes rozličné to zášti.
Dům můj opravený zčásti,
na zbytek se nedostává.
A to není dobrá zpráva!

Divákům hrst radosti dejte,
na přehlídku rádi vzpomínejte.
A na závěr, byť možná slzy skanou,
vzpomeňte na moje vlídné – na shledanou.

A nepadni přes zábradlí !!!

čtvrtek 15. října 2009		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Nístějka
13:00	příjezd Horšovský Týn	
13:30	loučení Klapý	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Horšovský Týn	městský úřad
15:00	vítání Horšovský Týn	před divadlem
16:00	Nájemníci pana Swana aneb	velký sál
16:30	Habaďůra	
17:00	Terezín	
19:30	Nájemníci pana Swana aneb	velký sál
20:00	Habaďůra	
20:30	Terezín	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 200 ks. Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 6.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Středa 14. října 2009

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	Romance pro křídlovku	velký sál
0:00		
0:00	Klapý	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Nístějka
13:00	příjezd Terezín	
13:30	loučení Chvaletice	malý sál
14:30	vítání Terezín	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Terezín	před divadlem
16:00	Monolog ženy, monolog muži	velký sál
16:00		
16:30	Defilé Pohárku SČDO	
17:30	Valná hromada Vobskočáku	malý sál
19:30	Romance pro křídlovku	velký sál
20:00		
20:30	Klapý	
21:30	seminář KDP	půdička
21:30	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Chvaletické divadlo JEN TAK,
Chvaletice

Olga Šubrtová a Martin Glasser
na motivy stejnojmenné novely

Jaroslava Havlíčka
Muž sedmi sester

Divadlo JEN TAK z Chvaletic v
režii Ivana Loňka uvedlo černou

erotickou komedii s
groteskními rysy. Mů-
žeme ji chápat jako
podobenství, jehož
jednotlivé části
(svádění sedmi sester)
ukazují, čeho jsme
schopni, co jsme
ochotni prodat za
zdraví, pracovní na-
bídku, dobrou smrt,
duchovní extázi atd., a
to ve světě, jehož cy-
nismus jde tak daleko,
že vše je dovoleno, neboť žádné
hodnoty ani tabu neexistují. Je

to napsáno současným, řekněme
velmi
hrubým
jazykem
a zkrat-
kovitě,
takže
divák
dostává
poměr-
ně málo

informací. To platí zejména o
expozici pánské party, kdy se
sice divák dozví, že normální
svět je svině, avšak už niko-
liv, proč se pánové pro potě-
šení jednoho rozhodnou in-
scenovat tak složité situace.
Prospěla by také jejich přes-
nější charakteristika včetně
typologického rozlišení tak,
jak to funguje u sester. Platí
to zejména pro postavy dok-

tora, hraběte a Macha. Zkratkovitost
vyžaduje přesnou režijní práci.

Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

drátový, odladěný na bezchybný přenos zvuku do reprobeden rozmístěných po budově. Díky tomu může personál i návštěvníci, kteří se z různých důvodů nemohou nebo nechtějí dívat přímo v hledišti, sledovat děj na jevišti.

Hasič. To není žádné zařízení nýbrž „persona grata“. Tento člověk je zodpovědný za hlídání prken a všeho hořlavého, aby se ono nevznítlo neopatrnou činností – zpravidla herců. Při použití otevřeného ohně, ať už v podobě svíčky nebo zábavné pyrotechniky, dbá se zvýšenou pozorností o celý prostor. Proto varování: když zapo-

menete informovat předem, že bude použito ohně, může se klidně stát, že budete uhašeni.

Zesilovač je nástroj, pomocí nějž se nahluchlý zvukař snaží divákovi vnutit svoji představu o ideální hlasitosti hudebního doprovodu představení.

A dobrá rada na závěr. Pokud selhaly všechny pokusy o

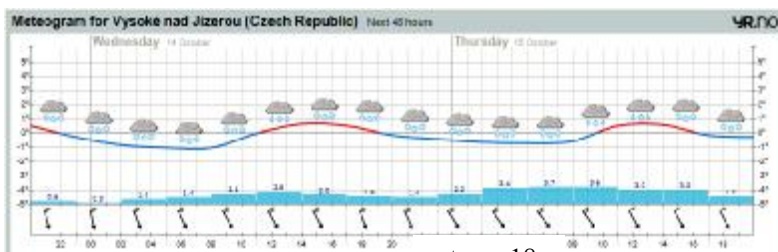
upoutání divákovy pozornosti prostřednictvím hereckých výkonů či všech výše uvedených technických

berlíček, je načase použít **mlho-stroj**, zakrýt divákovi výhled a tím podnitit jeho představivost.

STDK

Předpověď počasí na středu

Ivan Loněk

Muž sedmi sester

Chvaletické divadlo

JEN TAK

Chvaletice

Muž sedmi sester, černá erotická komedie – jak se to rýmuje?

Jak se to rýmuje, moc nevím. Tuhle hru jsem viděl v pardubickém divadle, kde ji uvá-

děli a říkal jsem si, je to přesně hra pro lidi, který mám v divadle. Mám mladý soubor a hned mě napadlo, že to přesně by někteří z nich mohli hrát. Takže jsme se do ní nakonec pustili. Přečetl jsem si scénář, udělal jsem drobné úpravy oproti Pardubicím a hodně škrtů, aby hra dostala mnohem větší spád.

Ta banda lidí vás poslouchá?

Jak kdy. Tak samozřejmě, poslouchat se musí, když se hra staví. Každý ze členů souboru má pocho-pitelně svůj názor, každý by to hrál nějakým způsobem, ale nakonec se musí vždycky rozhodnout režisér, protože on má v hlavě představu, jak by ta inscenace měla nakonec vypadat. Může přijmout některé názory herců, ale jeho koncepce se musí držet celou hru.

Byl jste někdy ve sporu se souborem, byla nálada až kritická?

Ne, dohadovali jsme se na určitých momentech ve scéně, proč to tak má být, co to dělá. Proběhlo vysvětlování, proč to tak chci, protože to má návaznost zase na nějaké další momenty ve hře. Herci si většinou hru tak přesně nepřečtou jako režisér.

Čili ten ví, že to tam chce mít tak, jak chce a proč.

Kolikátá je to repríza?

Premiéra byla v březnu, v dubnu jsme to hráli v Brněnci na přehlídce, a pak až teď dvakrát před Vysokým. Toto je de facto šesté představení. Přes prázdniny jsme se, bohužel, nedali do kupy, což je na škodu, ale je to vždycky problém.

zvuk v rukou tvůrců divadelního představení“. Zde, ať si náročný čtenář promaže buňky. My jsme se tedy, spolu s jedním z autorů výše zmíněného titulu, rozhodli na tomto místě vysvětlit trošičku otevřenější formou některá fakta. A to bez odborností.

Tak například **barevný filtr, softer, difuser, frost**. Filtry používají autoři inscenací, kteří nedokáží přenést požadovanou náladu na herce a z něj na diváka. Existují vzorníky filtrů, které obsahují tisíce (4599) různých barev a průsvitností. Jen modré je tolik druhů, kolik ani zcela zdravé oko nedokáže rozeznat.

Automatický měnič barev jsou nuceni používat technici, kteří nedokáží razantně odmítnout nesmyslné požadavky autorů, případně režisérů, uvedených pod heslem „barevný filtr“.

Clona slouží zase tam, kde požadavky režiséra přesahují schopnosti osvětlovače, scénografa, dramaturga a herců samotných. Díky tomu je možné postavit jednoho protagonistu do vysvíceného trojúhelníku a zároveň v blízké části jeviště imitovat okno, v němž svítá.

Černý štych používají pouze ta největší esa mezi režiséry a osvětlovači. Pro normální technický personál však představuje neřešitelnou noční můru, které se snaží ze všech sil vyhnout a na požadované místo

raději vůbec neposvítí.

Iris je krásné vznešené slovo označující v diva-

delní terminologii pouze druh clony a technici ji využívají ve speciálních reflektorech, „dělech“, při „vodění“ herců. Tímto světlem tedy sledují samotný pohyb a herec je tak stále ve světle. Ideálně se toto používá u herců, kteří, i přes letité zkušenosti, nejsou schopni „hledat světlo“, tedy neodcházet tam, kde se nesvítí.

V současném divadle je přestávka stále více považována za přežití, ale i herci jsou jenom lidé a potřebují si někdy na chvíli odpočinout. To je ten pravý čas pro použití **projekce**. Děj hry se posunuje dál, zatímco herci mají čas na malé občerstvení nebo cigárko.

Stmívač – tento pojem je neznalými poměrně často zaměňován s termínem „zatemňovač“. Takže pozor. Zatímco stmívač slouží k regulaci intenzity osvětlení, zatemňovačem nazýváme krajně nesoustředěného osvětlovače.

Odposlech slouží k nenápadnému naslouchání hovoru. Na rozdíl od politicky motivovaných tento je

Vítáme Vás - pojd'te dál...

máme poslední lísteček...

odložte si, prosím...

a pohádky je konec.

Vobskočáci pozor!

**Hromadné valení
respektive
valné hromadění
se bude odehrávat
dnes od 17.30 hodin
na malém sále
Krakonoše.
Nezapomeňte
na příspěvky
finanční i do diskuse.**

Technologické okénko

Tato část je určena všem hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

Dnešní téma: filtr, měnič barev, clona, černý štych, iris, projekce, stmívač, odposlech, zesilovač, mlhostroj

Na tomto místě bylo spousta odborných a odporně technických slov, ve kterých se autoři i korektura ztrácela a ztrácela, až se dočista ztratila. Takže jsme článek smazali. Vysvětlení samozřejmě máme i jiné. Všechny tyto termíny byly již zcela zdokumentovány a vysvětleny v knize pánů J. Vondrušky, P. Hurycha a R. Felzmana „Světlo a

Snad to dopadne dobře.

Kdy jste ve Vysokém byl vy osobně poprvé?

Já to tipuji na takových sedm let, tehdy jsem tu byl v rámci kurzu praktické režie KOPR III. První dva ročníky byly právě tady ve Vysokém. Bylo to moje seznámení s tímto prostředím a když jsem viděl mapu na půdičce a viděl jsem na ní Kojice, což je vedlejší vesnice, ve které se kdysi divadlo hrávalo, dnes už bohužel ne, řekl jsem si, že bych měl velké přání, aby tam byly napsané i ty Chvaletice. A letos je to už podruhé, co jsme na vysocké přehlídce. Tak mám velkou radost, že už na mapě máme druhý korálek. A byl bych velice rád, kdyby tam ještě nějaké přibýly.

PeHe

Ohlas z půdičky Muž sedmi sester

Setkali jsme se s textem, který nám dával příležitost zamyslet se nad variantami výkladu. Dle našeho názoru soubor naplnil žánr černé erotické komedie. Způsob provedení erotických scén byl velmi citlivý. Ocenili jsme herecké výkony hlavního hrdiny, ale i jemnou charakteristiku představitelů všech sedmi sester.

Novicové v porotě Lenka Lázňovská

Jednou ze dvou žen v porotě Krakonošova divadelního podzimu 2009 je Lenka Lázňovská. A já se úvodem zeptám, s jakou jste přišla na přehlídku?

Na každou přehlídku jezdím plná očekávání. Za prvé, že se setkám s kamarády - pořád si totiž myslím, že nejdůležitější na tom amatérském divadle je to společenství lidí, kteří mají divadlo rádi a rádi si o něm povídají do rána. A za druhé se těším, když vím, že se na přehlídku dostala řada velmi dobrých souborů, a tak jsem natěšená, že přivezou něco, co bude obohacovat.

ním pro české amatérské divadlo jak z hlediska dramaturgie, tak inscenačního stylu. Takže má očekávání jsou letos plná optimismu.

Vím, že jezdíte na různé přehlídky a vůbec jako šéf NIPOŠu máte přehled o všem kulturním dění – kam začleňujete přehlídku tohoto typu?

Tak Krakonošův divadelní podzim má asi největší význam v tom, že mapuje. A to nejenom ta vrcholná přehlídka, ale především to, co je pod ní, to jest postupové přehlídky – tedy, že mapuje amatérské divadlo v těch nejmenších sídlech. Protože Česká republika z hlediska demografie má tu zvláštnost, že v

ní převažují sídla do 5000 obyvatel a těch velkých měst je jenom maličko. A my víme i z dějin, že za posledních dvě stě let především v těchto malých sídlech v každém byl aspoň jeden amatérský soubor a mnohé z nich přetrvaly. Ostatně soubor Krakonoš je toho zářným příkladem. Dneska už těch dvousetletých souborů máme v Česku víc. A já si pořád myslím, že to je světová rarita.

Ona totiž organizovaná divadelní činnost ve světě moc není. Co byste popřála přehlídce v její druhé půli?

Přehlídce samozřejmě se dá přát jen všechno nejlepší, hlavně, aby vyšlo počasí a aby se opravdu to dobré divadlo, za kterým sem lidé jezdí a které očekávají, aby se prostě vyvedlo. Protože my, co se divadlem jako já zabýváme celý život, dobře víme, že to je velmi

ošidná věc. Stačí jen maličkost a soubor se vyhodí a to, co zářilo na postupové přehlídce, se rozveze tak, že porotce, který to sem poslal, má pocit, že musí okamžitě odjet, protože ho všichni budou pranýřovat, že je blbec. Ale to je normální, to se stává. Navíc divadlo i proto, že ho dělají lidé, kteří se mu věnují při zaměstnání, je fixovatelné jen do určité míry, takže je úplně logické, že i inscenace se vyvíjejí, otřásají se více než profesionální divadlo. Holt, každý den není posvácení.

PeHe

dem místo číslly označování symboly. Proto nám soutěžil třeba pejsek s kočičkou a podobně. Soutěžilo se ve třech discipli-

n á c h :
i m a g e ,
styl a
rychlost.

Palmu vítězství si v oboru image odnesl symbol Hvězda, pod nímž se skrýval Ondřej Nosek, ve stylu zvítězily Hodiny neboli Ivan Ha-

nuš. V rychlosti bodovaly na 3. místě Bomba (Jan Hejral ml.) s časem 6.54, na druhé Hvězda (O. Nosek) – 6.36 a nejrychlejší byl Pes (Lukáš Poloprutský), který dráhu zdolal za neuvěřitelných 3.76. Škoda, že do tvrdého a ne-

kompromisního klání nezasáhl nikdo z borců odjinud, takže své schopnosti poměřovali jen nezdolní domácí.

jn

Bod zlomu

Včera se nám zlomila přehlídka, dnes už jsme v její druhé půli a kroky mílovými spějeme ke konci jubilejního čtyřicátého ročníku a ke skvělým sejkorám. A jak nejlépe oslavit bod zlomu než oslavou něčeho nového. Tu novinku najdete na pultě obchůdku v přízemí divadla Krakonoš a je jí publikace *Setkání u opony aneb Čtyřicet let mezi divadelníky*. Vznikla k letošnímu jubileu přehlídky a mapuje střípky z průběhu přehlídkového týdne ve Vysokém od rána do rána. Slavnostně ji pokřtil Vlastík Ondráček společně s Josefem Hejralem st.

jn

Aby nebyla nuda

Když mají divadelníci volné odpoledne, rozuměj není odpolední představení, musí se jim najít jiná zábava. A tak Krakonošáci připravili závody o čtyřicet tisíc korun. Jelikož národ divadelnický je vesměs málo sportovní nebo zcela nespportovní, tak,

aby nebyli jednotliví borci traumatizováni, byli před vlastním závo-

Jásavá

*Hoj, hoj,hoj,
divadlo je boj.
Ořechovští prý jsou někdy
jako nákej stroj.
Režisér pak mnohý jistě
složí ruce do klínu
a povzdechne –
mít tak taky takhle skvělou
mašinu!
Heja, heja, hej,
čas venku je zlej.
Deržka merzne, promodrává,
tož si něco dej!
Hola,hola, hou,
já mám zprávu zlou.
Tohle počasí je drahý,
mnozí kolem řvou!
Hejsa, hopsa, hop,
ještě nejsme trop.
Po večeru v hasičovně
k ubytovně šámem rouně.
Slunce občas blýskne skromně
pro nás všechny – taky pro mě –
co se slezáme tu – v domě!
Proč tak jásám –
slávu hlásám,
že nemáte šajn?
No – je nám tu fajn!*

Jiří Hlávka

Dobře namazaný ořechovský stroj

*„Mohu vyjádřit svůj první dojem?
Je jím úžas nad tím, že vidím sou-
bor, který tolik let sleduju a on si
zachovává stejnou energii. Jste tu
podevatenácté, takže jste ve Vyso-
kém opravdu více než doma. A my
jsme se na vaše představení samo-
zřejmě těšili, protože setkání
s vámi je vždy zajímavé,“ otevřel
seminář k představení Ořechovské-
ho divadla Babička v trenkách vče-
ra dopoledne předseda poroty Fran-
tišek Laurin. Hned poté předal slo-
vo režisérovi Františku Hromado-
vi.*

*„Já vás viděl poprvé, takže můj
pohled je čistě panenský, tedy bez
vzpomínek,“ oznámil západočeský
režisér a zdůvodnil tak svůj pohled
na analýzu ořechovské hry. „Když
jsem psal noticku do zpravodaje,
snažil jsem se říct asi to, že jsem
byl v rozpacích, zda jde o vaude-
ville. Podle mne žánr nešel pojme-
novat. Ráno jsem si říkal, čert to
vem, dnes je to jedno, budeme ana-
lyzovat to, co jsme viděli a bude to
jednoduché. Možná,“ svěřil se se
svými úvahami František Hromada,
který se podle svých slov po pře-
čtení scénáře na představení těšil.
„Zaskočil mě vypravěč, který mne
zavádí do kabaretu, jelikož děj se
tak rozpadá do jednotlivých čísel.
Je mi vyprávěn příběh, který je*

vzápětí ilustrován. Tím jsem se dostal trochu do zmatku a tak jsem se začal pít po žánru. Po vyspání jsem se žánru pustil. Vyhodilo mě to proto, že váš výkon byl absolutně přesný, nedá se mu nic vytknout. Běželo to jako dobře namazaný stroj, jen mi zmizel obsah. Jste naprosto přesné figurky, ale i loutka má duši. Nechci vás urazit, ale chci pojmenovat věci, které mě iritovali ve vašem představení. Zleží na vás, jestli vás to přivede k nějakým změnám,“ snažil se vysvětlit své pocity režisér Hromada.

Zmínil kočovné divadelní společnosti, kde byl v almanachu i rozpis herců, kteří byli naprosto typizováni pro určité postavy.

„Jako byste měli zaběhnuté naprosto přesně zaběhnuté figury. Napadlo mě, kdybyste začali hrát něco jiného, jak byste mi odpověděli, jak byste hráli. Ty figury nic nevypovídali o vás,“ řekl Hromada a podotkl, že při studiu kočovných společností narazil také na barda českého divadla Gustava Opočenského. Ten měl osobitou metodu, jak se učit roli: „Zkouší, vyhazuje, nahrazuje a tvoří – říkám to proto, že on pracoval takto. A najednou jsem pocho-

pil, kde je kořen živého divadla, který nás osloví, dojde a rozčílí. A to je to, co mi u vás scházelo. Byl to jen dokonalý stroj. Ale proč? Věděl jsem, jak to děláte, ale ne proč. A Stanislavský říkal nejprve proč a potom teprve jak,“ konstatoval Hromada a ujistil Ořečovské, že je v žádném případě nechce

poučovat ani režírovat: „Jde mi o to, aby se v této zemi, kde se ztrácí duše ve všem, neztrácela v divadle.“

Lenka Láznovská prohlásila, že těžko může předstírat, že se se souborem nezná. „Není nic, co bych od vás neznala. Vlastík Peška se s buldočí zarputilostí, aniž by se nechal kýmoli odradit, pokouší vytvořit styl současného lidového divadla se vším všudy, jak jej ozna-

Moc jsme tomu nevěřili

Včera se Vysoké loučilo s Ořečovským divadlem, a protože Ořečovští byli na Krakonošově divadelním podzimu už podevatenácté, tak je pro ně loučení už stará vesta. Proto byl novinou ten fakt, že místo poudaček v podání Slávky Hubáčkové čte teď zábavné historky Jan Vaverka st., a to z knížky Přitrefuň-

tem – nové divadlo v Ořechově, které v podstatě vzniklo přes prázdniny, ač tomu soubor moc nevěřil, že se to může povést. A

povedlo se. No a pak bylo třeba oběhnout třikrát kostel, aby Ořečovští mohli ve Vysokém oslavit svou jubilejní dvacítku.

O půl hodiny později byl už před divadlem vítán soubor nový, tentokrát Rádobydivadlo Klapý, které rozdělilo mezi přítomné křehká jablka a zítra se pak na vysockých prknech představí s Hrubínovou Romancí pro křídlovku.

jn

ky, jejichž autorem je Jan Hejral st. Slávka se Zdeničkou pak přidaly ještě svou obvyklou Tam na horách. Poté se rozhořel v hospůdce rozhovor s jediným téma-

Host přehlídky:
VDS Vlastík, Vrchlabí, Jan Werich Lakomá Barka
Poutavá pohádka zaplnila dvě úterní dopolední představení.

čil Jan Císař. Peška se pokusil o něco, co je v amatérském divadle naprosto nemyslitelné, co si může dovolit jen díky velkému zázemí. On programově vyhledává určité typy, které přivádí na jeviště, protože dopředu ví, jak budou fungovat. A proč se mu to vyhledávání tak daří? Vlastík jim může nabídnout velkou, nepředstavitelnou reprízovost, která je u amatérského divadla nevídaná. Ve všech kusech, které jste přivedli na české jeviště,

v každé té hře mohu pojmenovat něco, o co jste obohatili tu paletu žánru lidového divadla, k němuž nepatří žádné psychologizování. Nepřinášíte divákovi nic, nad čím by měl uvažovat," charakterizovala tvorbu Ořechovského divadla porotkyně.

„Peška zachází s divadlem jako se zbožím, tak, jak ví, že se prodá. Jestli to nechci, nemusím na to ko-neckonců chodit. Musím říct, že já

vás s potěšením sleduji, protože ten proud, který do českého divadla, a nejen amatérského, přinášíte, je legitimní. Není k přemýšlení, ale jen na koukání,“ řekla Lenka Láznovská a dodala: „Ale jak vás znám a vím, jak to umíte – i já vidím dobře namazaný stroj, který jede, nezadrhává se, což je možná škoda, protože by se na tom jevišti něco dělo. A já se přestávám bavit a nevím, jestli vás to těší. Když pochopím, jak ten stroj funguje, a to já dobře vím, tak mě to vlastně nebaví.“

„To kouzlo ořechovského souboru vždy vyjde nejvíc na povrch, když se setkáte se soubory, které dělají jiné žánry a ne zcela uměle,“ zahájil své vystoupení Ladislav Vrchovský. „Když jsem přemýšlel o tom, v čem je moje ne úplně

nadšení po včerejšku – jsme tady na přehlídce a vy máte jistou nevýhodu. Tu výhodu máte, když hrajete mezi soubory, které nemají tak řemeslně zvládnuté své inscenace a vy přijedete s hudební, dobře zvládnutým divadlem - tak je převálcujete. Tady jste najednou konfrontováni, protože jste čtvrtá inscenace v kategorii hudebně dramatického divadla a všichni před vámi to taky uměli výborně. Navíc

měli hlubší témata, výpovědi. U vás je hlavní zábava, bavit – ta ambice je u vaudevillu také žádoucí. Teď jsem přemýšlel o tom, proč jsem se včera tak úplně nebavil – protože vše je přesné. Jako by vám včera chyběla jiskra. Nejsou oni trochu unavení – ptal jsem se sám sebe. Všechno to jelo, ale já jsem nějak nebyl osloven, nepřecházelo to do hlediště. A já se s postavou na jevišti musím bát, musím se s ní radovat... Nejvíce se diváci bavili při děkovačce, až když jste přešli na forbinu a opravdu jste hráli nám. Včera to prostě nevyšlo. To je všechno.“

Ivana Housová prohlásila, že po hudební stránce bylo představení na vysoké a výborné úrovni: „Líbila se mi volba hudebních nástrojů, využili jste hodně sborové sazby, říkala jsem si, proč ne nějaké sólo? Využíváte jedno i vícehlasu ve sboru, tam jste však byli občas nestabilní. Ta hudební čísla mi přišla ve stejném rázu, zcela jiná byla ta tichá píseň, a ta byla velmi pěkná,“ pronesla pár poznámek k zamyšlení porotkyně z Vysokého.

Petr Kolínský prohlásil, že bude možná ještě stručnější: „To, co jsem viděl, jsem výtvarně s velkou chutí vstřebával. Vlastika jako scénografa už znám taky velmi dlouho. Jeho přístup je mi blízký a velmi čitelný. Scénografie využívá

vlastně velmi vtipně a rafinovaně skoro až k filmovým střihům, protože divadlo zabydlené těmi objekty, rychle demontovatelné a překupitelné, nepotřebuje vlastně nějaké dramatické změny. Ty jsou výtvarně i jevištně hodně zkušeně rafinovaně vymyšlené. Kostýmy - to samé, inspirace byla jasná. Nejsou dokonale dobové, ale jsou jevištně velmi vkusné, zapadaly do celkové koncepce Vlastíkovy a naplňovaly jeho režijní záměr moc dobře. Co

mě uchvátilo divácky i obrazově byla dvojčata majitelky lázni - to byly tak půvabně zpracované holky výtvarně i herecky, že jsem to už dlouho neviděl.“

Se svou troškou do mlýna dle vlastních slov pak přišel i František Laurin: „Proč tedy všichni říkají, že to byl dobře zajetý stroj, který běžel tak dobře, že už vlastně nebyl zajímavý? Jestliže se všichni seběh-

nou jakoby na značky, kde není ta vnitřní potřeba něco vypovědět tou písničkou, ale to, že vidím lidi, kteří zpívají z radosti a pro radost, pak mám pocit přesně secvičeného

stroje, vím, jak bude vypadat jedna, druhá, třetí písnička. Chybí vám situace, které dělají komedii. Situace a jejich bohatost je něco, co prolínalo všemi našimi diskuzními příspěvky. Říkal jsem si, probouha, zastavte malinko, protože čím se to hraje rychleji, tím opadá zajímavost a plasticita, směju se dílčím scénám, ale ztrácím pozornost. Ten text je v rychlém tempu hrán přes hlavy diváků, jakoby ten průvodce nevzal na vědomí, že tam sedí lidi, jakoby se to hrálo ve zdrcujícím tempu, celé je to rozsekáno takřikajíc na hadry, nemohu sledovat hereckou situaci, protože se nevytvorí,“ snažil se pocity poroty osvětlit

František Laurin a pokračoval: „Ten problém není v žánru. Chci najít příčinu toho, že to představení v obrovském tempu a nasazení přesto působilo monotónně. Bez situací, kdy chci něco vyřešit groteskně v nadsázce – jste dobře namazaný stroj bez vnitřku.“

Muž z půdy – Rudolf Felzmann – za všechny půdičkáře řekl v podstatě to, co říkala porota: „Ale u nás byl jeden posun – když vidím jistou dokonalost,

je to možná i ten prvek, proč já nejsem tak dokonalý. Najednou se na něco dívám ostřeji - proč to udělali, jak toho dosáhli a proč to u nás nejde. Měli jste zanícené obránce i ty nesmiřitelné,“ řekl lektor 5. ročníku semináře KDP. Podle jeho dalších slov, došli v semináři k tomu, že zdůrazňování žánru je omyl a najednou se vrátili k pochybnosti, zda se v tom dokonalém stroji neztratila logika příběhu, protože si jej nebyli schopni převyprávět. Problém dle nich by mohl být i ve faktu, že režisér vytváří role pro představitele, nehledá představitele pro roli.

jn